

Środa, 12 grudnia 2018 r.

P8_TA(2018)0515

Sprawozdanie roczne dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2017 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2017 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2018/2098(INI))

(2020/C 388/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne traktaty i instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące praw człowieka, a w szczególności Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) i Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych przyjęte 16 grudnia 1966 r. w Nowym Jorku przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając art. 2, 3, 8, 21 i 23 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając przyjęty przez Radę w dniu 20 lipca 2015 r. plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 oraz jego przegląd śródkresowy z czerwca 2017 r.,
- uwzględniając 17 celów zrównoważonego rozwoju ONZ oraz Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030,
- uwzględniając Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka,
- uwzględniając wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, przyjęte w 1976 r. i zmienione w 2011 r.,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej z dnia 11 maja 2011 r. (konwencja stambulska), która została podpisana przez UE w dniu 13 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii, który wszedł w życie w dniu 18 stycznia 2002 r.
- uwzględniając przyjęty w 2015 r. wspólny dokument roboczy Komisji i Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa pt. „Równouprawnienie płci i wzmocnienie pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020”, (SWD(2015)0182),
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2008), 1888 (2009), 1889 (2009), 1960 (2010), 2106 (2013), 2122 (2013) i 2242 (2015) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2250 (2015) i 2419 (2018) w sprawie młodzieży, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej,

Środa, 12 grudnia 2018 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która dotyczy przemocy seksualnej w kontekście zbrodni wojennych,
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, przedstawioną przez Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącą Komisji Federikę Mogherini w dniu 28 czerwca 2016 r., a także pierwsze sprawozdanie na temat wdrażania tej strategii pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: wdrażanie globalnej strategii UE”, opublikowane w 2017 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 maja 2017 r. w sprawie ludów tubylczych,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/168/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego, uchylającą wspólne stanowisko 2003/444/WPZiB ⁽¹⁾,
- uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ oraz dokument końcowy z dnia 25 września 2014 r. z posiedzenia plenarnego na wysokim szczeblu Zgromadzenia Ogólnego znanego jako Światowa Konferencja w sprawie Ludów Tubylczych,
- uwzględniając Deklarację nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 19 września 2016 r.,
- uwzględniając rezolucję 69/167 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 18 grudnia 2014 r., w której ponownie podkreślono konieczność ochrony i propagowania praw człowieka i podstawowych wolności wszystkich migrantów bez względu na status migracyjny, oraz Międzynarodową konwencję o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin z 1990 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 67/139 z dnia 20 grudnia 2012 r. powołującą otwartą grupę roboczą ds. starzenia się społeczeństwa uprawnioną do rozpatrzenia wniosków dotyczących stworzenia międzynarodowego instrumentu prawnego w celu promowania i ochrony praw i godności osób starszych,
- uwzględniając sprawozdanie niezależnej ekspert ds. korzystania z pełni praw człowieka przez osoby w podeszłym wieku, opracowane na 33. sesję Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 lipca 2016 r., ⁽²⁾
- uwzględniając sprawozdanie otwartej grupy roboczej ONZ ds. starzenia się społeczeństwa opracowane w ramach ósmego posiedzenia roboczego grupy w dniu 28 lipca 2017 r., ⁽³⁾
- uwzględniając deklarację ministerialną z Lizbony z 2017 r. pt. „A Sustainable Society for All Ages: Realizing the potential of living longer” [Zrównoważone społeczeństwo dla wszystkich pokoleń. Świadomość potencjału dłuższego życia] przyjętą podczas czwartej konferencji ministerialnej Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) na temat osób starszych w dniu 22 września 2017 r.,
- uwzględniając Europejski program w zakresie migracji z dnia 13 maja 2015 r. (COM(2015)0240) oraz komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie ustanowienia nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2016)0385),
- uwzględniając wytyczne tematyczne UE w sprawie praw człowieka, w tym w sprawie obrońców praw człowieka,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie praw człowieka dotyczące wolności wypowiedzi w internecie i poza nim, przyjęte przez Radę w 2014 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH), przyjęte w 2005 r. i zmienione w 2009 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka,

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2011, s. 56.

⁽²⁾ A/HRC/33/44.

⁽³⁾ A/AC.278/2017/2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 303 z 15.12.2009, s. 12.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

- uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania i ochrony praw dziecka, przyjęte w 2007 r. i zmienione w 2017 r., a także „Podręcznik UE i UNICEF-u na temat praw dziecka: Uwzględnianie praw dziecka we współpracy rozwojowej”,
- uwzględniając wytyczne UE na rzecz promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI), przyjęte przez Radę w 2013 r.,
- uwzględniając zasady z Yogyakarty („Zasady i zobowiązania państw w zakresie stosowania międzynarodowego prawa praw człowieka w stosunku do orientacji seksualnej, tożsamości płciowej, ekspresji płciowej i cech płciowych”), przyjęte w listopadzie 2006 r., oraz dziesięć zasad dodatkowych do nich („10 Plus”) przyjętych w dniu 10 listopada 2017 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań, przyjęte przez Radę w 2013 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskiego oraz Komisji, pt. „Nowy konsensus europejski w sprawie rozwoju – Nasz świat, nasza godność, nasza przyszłość”, przyjęte przez Radę, Parlament i Komisję w dniu 7 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci, przyjęte przez Radę w 2013 r.,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie polityki UE wobec państw trzecich dotyczącej tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjęte w 2001 r. i zmienione w 2012 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2018 r. pt. „W kierunku zewnętrznej strategii UE dotyczącej przeciwdziałania wczesnym i przymusowym małżeństwom – następne kroki”⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie działań następczych w związku ze Strategią UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi (COM(2017)0728),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 maja 2018 r. w sprawie ochrony migrujących dzieci⁽²⁾,
- uwzględniając Deklarację ONZ o przynależnych jednostkom, grupom i podmiotom społecznym prawie i obowiązku propagowania i ochrony powszechnie uznanych praw człowieka oraz podstawowych wolności (deklaracja o obrońcach praw człowieka) z grudnia 1998 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/821 z dnia 17 maja 2017 r. ustanawiające obowiązki w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw unijnych importerów cyny, tantalum i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję nr 169 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącą ludności tubylczej i plemiennej, przyjętą w dniu 27 czerwca 1989 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie wywozu broni: realizacja wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową⁽⁵⁾ oraz sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. mniejszości sprawozdanie z dnia 28 stycznia 2016 r. dotyczące mniejszości i dyskryminacji ze względu na przynależność kastową, a także wskazówki ONZ w sprawie dyskryminacji ze względu na pochodzenie,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie w 2017 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0292.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0201.

⁽³⁾ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 75 z 26.2.2016, s. 111.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 181 z 19.5.2016, s. 69.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie w 2016 r. oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽¹⁾, a także swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sprawozdań rocznych za lata poprzednie,
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawach naruszeń praw człowieka, zasad demokracji i praworządności w 2017 r.,
 - uwzględniając przyznawaną przez siebie Nagrodę im. Sacharowa za wolność myśli, którą w 2017 r. otrzymała opozycja demokratyczna w Wenezueli: Zgromadzenie Narodowe (Julio Borges) oraz wszyscy więźniowie polityczni wymienieni przez Foro Penal Venezolano, wśród nich Leopoldo López, Antonio Ledezma, Daniel Ceballos, Yon Goicoechea, Lorent Saleh, Alfredo Ramos i Andrea González,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępującą decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniającą decyzję Rady 2005/671/WSiSW⁽³⁾; uwzględniając prace Komisji Specjalnej ds. Terroryzmu (TERR), o której powstaniu Parlament Europejski postanowił w dniu 6 lipca 2017 r. i którą powołano w dniu 14 września 2017 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0373/2018),
- A. mając na uwadze, że poszanowanie i propagowanie praw człowieka, demokratycznych zasad i wartości, w tym praworządności, poszanowania ludzkiej godności, zasady równości i solidarności, jak również ich niepodzielność oraz ochrona ich powszechnego charakteru stanowią fundament etyczno-prawnego dorobku UE oraz jej wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB), jak również wszystkich jej działań zewnętrznych; mając na uwadze, że UE powinna nadal dążyć do utrzymania pozycji światowego lidera w zakresie powszechnego propagowania i ochrony praw człowieka, w tym na szczeblu współpracy wielostronnej, zwłaszcza przez pełnienie aktywnej i konstruktywnej roli w różnych organach ONZ oraz zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i prawem międzynarodowym, a także obowiązkami w dziedzinie praw człowieka i zobowiązaniami przyjętymi w ramach Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i celów zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa kluczową rolę w budowaniu i wzmacnianiu demokracji, nadzorowaniu władzy państwa oraz propagowaniu dobrych rządów, przejrzystości i rozliczalności; mając na uwadze, że istnienie organizacji społeczeństwa obywatelskiego – jako siły aktywnej działającej w społeczeństwie – ma kluczowe znaczenie; mając na uwadze, że osłabienie społeczeństwa obywatelskiego wiąże się z ograniczeniem możliwości korzystania z praw politycznych i obywatelskich, zwiększeniem korupcji, nierównością społeczną i nierównością płci oraz niskim poziomem rozwoju ludzkiego, społecznego i gospodarczego, jak również z konfliktami społecznymi; mając na uwadze, że należy zapewnić dostęp do odpowiednich zasobów, a także ich jak najskuteczniejsze wykorzystanie w celu aktywniejszego propagowania praw człowieka i demokracji w państwach trzecich, a organizacje społeczeństwa obywatelskiego nie powinny doświadczać represji mających formę rygorystycznych przepisów, ograniczeń w zakresie finansowania, restrykcyjnych procedur uzyskiwania pozwoleń i zaporowych podatków;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0494.

⁽²⁾ Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

- C. mając na uwadze, że wiele państw na świecie mierzy się z bezkarnością i niesprawiedliwością, a także z niedostatkami w zakresie skutecznego leczenia ofiar terroryzmu, służb udzielających wsparcia ofiarom i pomocy finansowej dla ofiar terroryzmu, zwłaszcza w państwach, w których duży odsetek obywateli doświadcza terroryzmu;
- D. mając na uwadze, że w 2017 r. bardzo wiele podmiotów społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie, m.in. adwokatów, intelektualistów, dziennikarzy, przywódców religijnych i obrońców praw człowieka, w tym działaczy na rzecz ochrony środowiska, odczuło kurczenie się przestrzeni działania społeczeństwa obywatelskiego i doświadczyło nasilonych ataków, prześladowania, nękania, arbitralnych aresztowań lub przetrzymywania, a nawet zabójstw; mając na uwadze, że unijny mechanizm na rzecz obrońców praw człowieka ProtectDefenders.eu zapewnił już skuteczną pomoc setkom działaczy, lecz staje w obliczu coraz większych potrzeb; mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny przeznaczyć więcej środków na zwiększanie udziału społeczeństwa obywatelskiego oraz zintensyfikować starania na rzecz ochrony i wsparcia obrońców praw człowieka;
- E. mając na uwadze, że polityka wspierania praw człowieka i demokracji powinna być uwzględniana we wszystkich innych unijnych kierunkach polityki mających wymiar zewnętrzny, takich jak polityka dotycząca rozwoju, migracji, bezpieczeństwa, zwalczania terroryzmu, praw kobiet i równości płci, rozszerzenia i handlu, w szczególności przez stosowanie warunkowości w odniesieniu do przestrzegania praw człowieka; mając na uwadze, że większa spójność między polityką wewnętrzną i zewnętrzną UE, a także między poszczególnymi strategiami polityki zewnętrznej, stanowi podstawowy wymóg udanej i skutecznej polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że nielegalna okupacja terytorium lub jego części jest stałym naruszeniem prawa międzynarodowego, na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego pociągającym za sobą odpowiedzialność okupanta względem ludności cywilnej;

Uwagi ogólne

1. wyraża głębokie zaniepokojenie odwrotem od demokracji, praw człowieka i praworządności zaobserwowanym w 2017 r. na całym świecie oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie do bezwarunkowego dążenia do uwzględniania europejskich i międzynarodowych norm w dziedzinie praw człowieka, praworządności, demokracji i praw mniejszości, których są zobowiązane przestrzegać, oraz do zapewnienia większej spójności między zewnętrznymi i wewnętrznymi politykami UE w dziedzinie praw człowieka, a także ściślejszej koordynacji między zewnętrznymi politykami państw członkowskich w takich dziedzinach jak migracja, zwalczanie terroryzmu i handel, ponieważ wpływ UE jako wiarygodnego i podmiotu międzynarodowego mającego legitymację do działania zależy w dużej mierze od jej zdolności do propagowania przestrzegania praw człowieka i demokracji, zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i zewnętrznym;
2. ponownie stwierdza, że państwa ponoszą ostateczną odpowiedzialność za gwarantowanie wszystkich praw człowieka przez zawieranie i wdrażanie międzynarodowych traktatów i konwencji dotyczących praw człowieka, monitorowanie przypadków łamania praw człowieka oraz zapewnienie skutecznych środków ochrony prawnej dla ofiar; wskazuje, że pokój, bezpieczeństwo i rozwój wzajemnie się wzmacniają i zależą od zdolności do przeciwdziałania nadużyciom, zbrodniom przeciwko ludzkości, zbrodniom wojennym i ludobójstwu; przestrzega przed ograniczaniem swobody przemieszczania się, wolności zgromadzeń i wolności wypowiedzi;
3. przypomina, że równość kobiet i mężczyzn stanowi podstawową zasadę UE i państw członkowskich, o której mowa w art. 3 ust. 3 TUE, oraz że jednym z głównych celów UE jest promowanie równouprawnienia płci, także w innych krajach świata, dzięki uwzględnianiu aspektu płci w unijnej polityce zewnętrznej;
4. podkreśla, że UE jest zaangażowana w propagowanie równości płci i zapewnianie uwzględniania aspektu płci we wszystkich swoich działaniach, co jest obowiązkiem zapisanym w traktatach, aby równouprawnienie płci stało się kluczowym priorytetem we wszystkich wytycznych, stosunkach roboczych, strategiach politycznych i działaniach UE, w tym w działaniach zewnętrznych; wspiera wobec tego skoordynowane działania w ramach wielostronnych dialogów i działań delegatur UE, takich jak misje obserwacji wyborów; podkreśla potrzebę nasilenia prac głównej doradczynie ESDZ ds. płci prowadzonych w państwach trzecich, aby propagować pokój, bezpieczeństwo i podstawowe wolności, dzięki zapewnieniu specjalnego budżetu przeznaczonego na cele będące w zakresie jej kompetencji;
5. uważa, że prawdziwie niezależne, pluralistyczne i dynamiczne społeczeństwo obywatelskie przyczynia się do rozwoju i stabilności, zapewnia umacnianie demokracji, w tym podziału władzy, sprawiedliwości społecznej i poszanowania praw człowieka, oraz propaguje przejrzystość, rozliczalność i dobre rządy, w szczególności w zakresie walki z korupcją i ekstremizmem; podkreśla kluczową i zasadniczą rolę, jaką obrońcy praw człowieka i organizacje pozarządowe pełnią

Środa, 12 grudnia 2018 r.

w zakresie propagowania i wspierania stosowania praw zapisanych w głównych międzynarodowych traktatach dotyczących praw człowieka, m.in. przez prowadzenie programów edukacyjnych i upowszechnianie wiedzy o działalności organizacji międzynarodowych; podkreśla znaczenie wdrożenia wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka oraz jej zdolności do podtrzymywania odpowiedniego wsparcia udzielanego obrońcom praw człowieka i organizacjom pozarządowym za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), w sytuacjach największego narażenia na ryzyko, co wymaga zwłaszcza zapewnienia zwiększenia zdolności mechanizmu ProtectDefenders.eu;

6. przypomina o znaczeniu udzielania obrońcom praw człowieka wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych oraz o tym, że wszyscy więźniowie muszą być traktowani z poszanowaniem norm międzynarodowych; podkreśla swój niepokój w związku z bezpieczeństwem obrońców praw człowieka oraz fakt, że sprawcy muszą być doprowadzani przed oblicze wymiaru sprawiedliwości; przyjmuje z zadowoleniem konsekwentne wysiłki Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji w zakresie promowania demokracji oraz poszanowania podstawowych praw i wolności we wschodnim i w południowym sąsiedztwie UE; uznaje zagrożenia stojące przed obrońcami praw człowieka, w tym przed kobietami walczącymi o prawa człowieka, stojącymi w obliczu szczególnych zagrożeń i gróźb ze względu na płeć, a także przed działaczami na rzecz ochrony środowiska, oraz wzywa ESDZ i państwa członkowskie do zwrócenia na te osoby szczególnej uwagi w wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka; podkreśla potrzebę silnej unijnej koordynacji współpracy z organami państw trzecich w zakresie obrońców praw człowieka i społeczeństwa obywatelskiego oraz wyraża uznanie dla indywidualnych inicjatyw państw członkowskich w ramach uzupełnienia unijnych działań;

7. przyjmuje z zadowoleniem czynny udział UE w Radzie Praw Człowieka ONZ (UNHRC), w której była wnioskodawcą i współwnioskodawcą rezolucji, wydawała oświadczenia oraz zabierała głos w interaktywnych dialogach i debatach, oraz apeluje o organizowanie specjalnych posiedzeń dotyczących sytuacji w dziedzinie praw człowieka; uznaje zobowiązania UE do poruszania sytuacji poszczególnych państw na forum UNHRC; podkreśla znaczenie zaangażowania UE na rzecz dialogów i współpracy w dziedzinie praw człowieka na szczeblu wielostronnym; w pełni popiera działania i zaangażowanie UNHRC na rzecz obrony praw człowieka na całym świecie; wyraża uznanie dla wysiłków Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) pod przewodnictwem Zeida al-Husseina; oczekuje ścisłego dialogu i aktywnej współpracy z nowo mianowaną wysoką komisarz Michelle Bachelet; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia na rzecz funkcjonowania OHCHR i specjalnych procedur;

8. wyraża uznanie dla pracy służb Komisji ds. praw człowieka oraz ESDZ w siedzibie głównej oraz w delegaturach UE, a także dla pracy wykonywanej przez specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka Stavrosa Lambrinidisa na rzecz zwiększania skuteczności, spójności i widoczności praw człowieka w polityce zagranicznej UE, oraz przypomina swój apel, by nadać mandatowi specjalnego przedstawiciela stały charakter i zapewnić jego większą rozliczalność; przyjmuje z zadowoleniem niedawne podejście wyrażone w formie unijnej inicjatywy dotyczącej pozytywnych przykładów w dziedzinie praw człowieka, która skupia się na najlepszych praktykach stosowanych przez poszczególne kraje; po raz kolejny wzywa do przeglądu mandatu, aby zapewnić specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka umocowanie do działania z inicjatywy własnej, odpowiednie zasoby i możliwość publicznej wypowiedzi w celu składania sprawozdań z efektów wizyt w państwach trzecich i przedstawiania stanowisk UE w zakresie problematyki praw człowieka;

9. przyjmuje z zadowoleniem roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie w 2017 r. oraz zauważa, że w tym roku – zgodnie z wnioskami Parlamentu wyrażonymi w jego wcześniejszych sprawozdaniach – zostało ono przyjęte dużo wcześniej niż w poprzednich latach; zwraca się do Rady, aby kontynuowała swoje wysiłki na rzecz wcześniejszego sporządzania tych sprawozdań w danym roku; zachęca Radę do dopilnowania, aby przyjęcie kolejnego sprawozdania rocznego odbyło się na podstawie odpowiedniej procedury konsultacji; uważa sprawozdanie roczne za nieodzowne narzędzie służące kontroli, komunikacji i debacie na temat polityki UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji na świecie i wzywa do jego publicznego propagowania na całym świecie;

10. uznaje postępy poczynione w zakresie procedury sporządzania sprawozdania i jego formatu, lecz oczekuje, że Rada i Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodnicząca Komisji będą w jeszcze większym stopniu uwzględniać stanowiska wyrażone w stosownych rezolucjach lub zaleceniach Parlamentu, aby w ten sposób zapewnić głębszą i skuteczniejszą interakcję między instytucjami UE w kwestiach dotyczących praw człowieka;

11. podkreśla znaczenie dokonywania przeglądu najważniejszych pozytywnych i negatywnych tendencji w celu przeprowadzania oceny skuteczności działań UE; uważa w związku z tym, że bardziej kompleksowa sprawozdawczość, w stosownych przypadkach, zwłaszcza oparta na priorytetach i wskaźnikach określonych w unijnych strategiach krajowych dotyczących praw człowieka, zachęcałaby między innymi do większej spójności we wdrażaniu zapisów o warunkowości w związku z przestrzeganiem praw człowieka oraz w ocenie i dostosowywaniu wpływu polityk UE na prawa człowieka; podkreśla potrzebę monitorowania i pełnego wdrożenia istniejących wytycznych UE;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

12. uznaje, że unijne dialogi dotyczące praw człowieka stanowią wartościowe narzędzie dyplomacji mieszanej służące propagowaniu praw człowieka i demokracji w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi; zauważa jednak utrzymujące się przeszkody utrudniające osiągnięcie konkretnych rezultatów za pomocą tych dialogów, takie jak częste stosowanie podwójnych standardów, i w tym kontekście wzywa do osiągnięcia bardziej jednolitego podejścia pomiędzy państwami członkowskimi; wzywa Komisję i ESDZ do poszukiwania sposobów na zwiększenie skuteczności i znaczenia dialogów dotyczących praw człowieka oraz do szybkiego reagowania i uzupełniania ich w sytuacjach, kiedy nie są one konstruktywne, przez wykorzystanie dialogu politycznego lub dyplomacji publicznej; zachęca Komisję i ESDZ do zwiększenia przejrzystości dialogów, również w drodze zwiększonego udziału podmiotów społeczeństwa obywatelskiego, oraz do stosowania jasno określonych punktów odniesienia służących ocenie pomyślnego przebiegu każdego dialogu; podkreśla, jak ważne jest, aby UE pogłębiała dialogi dotyczące praw człowieka w poszczególnych przypadkach obrońców praw człowieka narażonych na ryzyko oraz naciskała na uwolnienie uwięzionych obrońców i objęcie ochroną tych, których bezpieczeństwo jest zagrożone; radzi ponadto instytucjom UE, aby zapewniały urzędnikom i personelowi delegatur Unii na wszystkich szczeblach odpowiednie zasoby i szkolenia w zakresie praw człowieka i demokracji;

13. ponownie stwierdza, że plan działania dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019 oraz jego przegląd śródkresowy z 2017 r. muszą stanowić przewodnie instrumenty dla działań w dziedzinie praw człowieka, oraz podkreśla w związku z tym konieczność uwzględnienia w planie wystarczających zasobów i wiedzy fachowej w celu należytego wdrożenia najważniejszych priorytetów UE; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do zapewnienia skutecznego i spójnego wdrożenia bieżącego planu działania, w tym przez rzeczywistą współpracę z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;

14. wzywa UE do wzmocnienia instrumentów i polityki dotyczących rozwoju instytucjonalnego i praworządności i do uwzględnienia wzorców odpowiedzialności i walki z bezkarnością za naruszenia praw człowieka; apeluje o skuteczne przydzielenie odpowiednich zasobów, aby w większym stopniu promować prawa człowieka i demokrację;

15. przypomina w tym kontekście o istotnym wsparciu udzielonym przez EIDHR na rzecz wdrażania unijnych ram strategicznych i planu działania dotyczącego praw człowieka i demokracji oraz wytycznych dotyczących praw człowieka i strategii krajowych, co umożliwiło UE podejmowanie bardziej strategicznych działań w tym obszarze oraz zapewniło rozliczalność, widoczność i skuteczność; zdecydowanie apeluje o uwzględnienie EIDHR jako oddzielnego i niezależnego instrumentu w architekturze wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027, aby nie doprowadzić do osłabienia jego wyraźnej różnorodności w ramach większego funduszu działań zewnętrznych; zdecydowanie zachęca do współpracy między unijnymi instrumentami finansowania zewnętrznego, aby unikać powielania i nakładania się działań, a także by pomóc wskazać ewentualne luki i potrzeby w zakresie finansowania;

16. przypomina, że doświadczenia i wnioski z przejścia do demokracji w ramach polityki rozszerzenia i sąsiedztwa mogłyby w pozytywny sposób przyczynić się do wskazania najlepszych praktyk, które mogłyby zostać zastosowane do wspierania i konsolidowania innych procesów demokratyzacji na całym świecie; wyraża przekonanie, że zaktualizowana europejska polityka sąsiedztwa powinna wspierać reformy gospodarcze, społeczne i polityczne, zapewniać ochronę praw człowieka i wspierać budowanie praworządności przy jednoczesnym utrzymaniu zobowiązań UE wobec partnerów; ponownie podkreśla, że propagowanie praw człowieka i demokracji leży w interesie zarówno krajów partnerskich, jak i UE; przypomina o konieczności rozwijania stosunków międzyparlamentarnych między UE a jej partnerami w ramach szczerego dialogu opartego na wzajemnym zrozumieniu i zaufaniu, który ma przyczynić się do skutecznego propagowania praw człowieka;

17. podkreśla pracę swojej Podkomisji Praw Człowieka (DROI), która utrzymuje ścisłe stosunki robocze z innymi instytucjami UE, specjalnym przedstawicielem UE, ESDZ, społeczeństwem obywatelskim, w tym organizacjami pozarządowymi, i wielostronnymi instytucjami działającymi w dziedzinie praw człowieka; zauważa, że w 2017 r. Podkomisja Praw Człowieka sporządziła projekty trzech sprawozdań, które zostały przyjęte jako rezolucje podczas posiedzeń plenarnych i dotyczyły odpowiednio bezpieczeństwa w Azji Południowej i Południowo-Wschodniej⁽¹⁾, reakcji na naruszenia praw człowieka w kontekście zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości, w tym ludobójstwa⁽²⁾, oraz korupcji i praw człowieka w krajach trzecich⁽³⁾;

18. proponuje, aby w pierwszym kwartale 2019 r. została powołana wewnętrzna grupa zadaniowa w celu przeprowadzenia przeglądu procesu propagowania praw człowieka i włączania ich w główny nurt przez komisje mające mandat zewnętrzny oraz delegatury UE w relacjach z państwami trzecimi w kadencji 2014–2019; zamierza opracować zalecenia na postawie tego przeglądu służące wzmocnieniu działań parlamentarnych w dziedzinie praw człowieka w okresie kolejnej kadencji, w tym w zakresie kontroli działań ESDZ i Komisji, wewnętrznej struktury instytucjonalnej i włączania praw człowieka w główny nurt działalności swoich organów;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0247.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0288.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0346.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

19. uważa, że rolę rezolucji przyjmowanych w trybie pilnym na mocy art. 135 regulaminu można rozszerzyć w celu wzmocnienia praw człowieka i demokracji przez częstsze przeprowadzanie analiz w odpowiednim czasie, lepsze ukierunkowanie działań i większą skuteczność;

Szczególne wyzwania w dziedzinie praw człowieka

20. wyraża poważne zaniepokojenie stopniowym kurczeniem się przestrzeni społeczeństwa obywatelskiego w 2017 r. oraz wyraża ubolewanie, że obrońcy praw człowieka, dziennikarze i organizacje pozarządowe zbyt często padają ofiarami nękania, zastraszania i przemocy, w tym zabójstw; jest zaniepokojony dalszym stosowaniem zakazów podróżowania wobec działaczy na rzecz praw człowieka, którzy pragną wziąć udział w sesjach Rady Praw Człowieka ONZ w Genewie i innych międzynarodowych instytucji, oraz zdecydowanie potępia te zakazy, wzywając stosujące je rządy do ich zniesienia; podkreśla, że niedopuszczalne jest, aby przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego oraz mediów uniemożliwiano udział w pracach organów międzynarodowych, i nalega, aby przestrzegano podstawowych praw człowieka i praw politycznych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego; wyraża zaniepokojenie z powodu zatrzymania niektórych działaczy na rzecz praw człowieka po powrocie do ich kraju po wysłuchaniach w instytucjach międzynarodowych;

21. ubolewa, że narastające ogólnosiwiatowe zjawisko kurczenia się przestrzeni działania społeczeństwa obywatelskiego może również występować w ugruntowanych demokracjach oraz w krajach o średnich i wysokich dochodach; apeluje do UE i państw członkowskich, by stanowiły przykład dla innych; potępia ustawodawstwo ograniczające działalność społeczeństwa obywatelskiego, w tym zamykanie organizacji pozarządowych lub zamrażanie ich aktywów; wzywa do uchylecia przepisów narzucających arbitralne lub inwazyjne wymogi dla funkcjonowania organizacji pozarządowych, w tym przepisów ograniczających finansowanie ze źródeł zewnętrznych; potępia rozpowszechnianie publicznej narracji, w której coraz częściej podważa się rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego; zachęca delegatury UE i przedstawicielstwa dyplomatyczne państw członkowskich do dalszego monitorowania i nagłaśniania przypadków naruszeń wolności zrzeszania się i zgromadzeń, w tym przez różne formy zakazów i ograniczeń nakładanych na organizacje społeczeństwa obywatelskiego i ich działalność lub wspieranie nieprawdziwych organizacji pozarządowych sponsorowanych przez niektóre rządy; zachęca je do dalszego aktywnego wspierania obrońców praw człowieka, poprzez – w stosownych przypadkach – systematyczne monitorowanie rozpraw sądowych, odwiedzanie zatrzymanych działaczy i wydawanie oświadczeń dotyczących indywidualnych przypadków;

22. potępia fakt, że wolność mediów była poważnie zagrożona w 2017 r., ponieważ według corocznego wskaźnika opracowywanego przez organizację Reporterzy bez Granic ataki na prasę osiągnęły w 2017 r. rekordowy poziom; podkreśla potrzebę utrzymania zasad wolności opinii i wypowiedzi zgodnie z art. 19 Powszechnej deklaracji praw człowieka; ponownie podkreśla znaczenie wolności słowa, zarówno w internecie, jak i poza nim, jako kluczowego elementu prawidłowego funkcjonowania wspólnot demokratycznych, ponieważ sprzyja ona szerzeniu kultury pluralizmu, która wzmacnia pozycję społeczeństwa obywatelskiego i obywateli do rozliczania rządów i decydentów politycznych oraz umacnia poszanowanie praworządności; zdecydowanie potępia groźby, zastraszanie i napaści, których ofiarami padają dziennikarze, niezależne media, blogerzy i sygnaliści, a także mowę nienawiści, przepisy penalizujące zniesławienie oraz podjudzanie do przemocy, ponieważ stanowią one zagrożenie dla praworządności i wartości ucieleśnianych przez prawa człowieka; podkreśla, że w 2017 r. zatrzymano setki pokojowo nastawionych manifestantów i dziennikarzy, a wielu z nich doświadczyło złego traktowania i samowolnych zatrzymań oraz musiało zapłacić wysokie grzywny w wyniku przegranych procesów sądowych, w których nie przestrzegano minimalnych standardów proceduralnych; wzywa UE do zwiększenia wysiłków na rzecz ochrony wolności opinii i wypowiedzi we wszystkich relacjach z państwami trzecimi; podkreśla, że należy zadbać o skuteczne i systematyczne wdrażanie wytycznych UE w sprawie wolności wypowiedzi w internecie i poza nim oraz regularne monitorowanie ich wpływu;

23. podkreśla kluczowe znaczenie wolności nauki jako prawa człowieka chronionego na mocy traktatów międzynarodowych; zdecydowanie potępia wszelkie ataki na wolność nauki, takie jak zabójstwa, wymuszone zaginięcia, przemoc, uwięzienie, przerwanie zatrudnienia, ataki na reputację i bezprawne ściganie; podkreśla wagę ataków na wolność nauki, ponieważ ma ona zasadnicze znaczenie dla budowy pluralistycznego i demokratycznego społeczeństwa;

24. zdecydowanie potępia fakt, że tak wielu obrońców praw człowieka doświadczyło w 2017 r. szykanowania w internecie, w tym naruszeń bezpieczeństwa danych przez konfiskaty sprzętu, zdalny nadzór i wycieki danych; potępia praktykę nadzoru elektronicznego i ataki hakerów mające na celu gromadzenie informacji, które mogą być wykorzystywane w procesach sądowych lub kampaniach zniesławiających; wyraża głębokie zaniepokojenie coraz powszechniejszym stosowaniem niektórych cyfrowych technologii nadzoru podwójnego zastosowania wobec polityków, działaczy, blogerów i dziennikarzy; w związku z tym zdecydowanie wzywa instytucje UE do pilnej i skutecznej aktualizacji rozporządzenia w sprawie kontroli wywozu produktów i technologii podwójnego zastosowania;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

25. ponownie podkreśla, że niezależność sądownictwa i pełna przejrzystość systemu zarządzania wymiarem sprawiedliwości, w którym wszystkie podmioty mogą odgrywać swoją rolę w niezależny i uczciwy sposób, są podstawowymi warunkami rozwoju demokratycznego państwa i ochrony prawnej praw człowieka; zdecydowanie potępia wszelkie próby ograniczenia wolności sędziów, prokuratorów i adwokatów oraz wszelkie formy bezpośredniej i pośredniej przemocy wobec nich; wzywa UE do zwrócenia szczególnej uwagi na tę kwestię w kontekście stosunków dyplomatycznych z państwami trzecimi;

26. przyznaje, że otwarty internet i usprawnienia technologiczne umożliwiły szybsze zgłaszanie naruszeń praw człowieka; krytycznie odnosi się podejmowanych przez niektóre rządy prób kontrolowania narzędzi służących do komunikacji masowej, w tym internetu; jest zaniepokojony częstotliwością podawania w 2017 r. nieprawdziwych informacji i stosowania dezinformacji przez podmioty państwowe i niepaństwowe, co przyczyniło się do popularyzowania narracji wymierzonych przeciwko prawom człowieka, ograniczania dostępu do darmowych, rzetelnych i bezstronnych informacji, nawoływania do przemocy, nienawiści lub dyskryminacji wobec niektórych grup lub osób oraz wpływania na wyniki wyborów, podważając w ten sposób systemy demokratyczne; w tym kontekście podkreśla potrzebę opracowania przez UE silniejszej narracji pozytywnej w zakresie praw człowieka, nieustraszenia wobec rządów sponsorujących stosowanie dezinformacji lub podważających powszechny i niepodzielny charakter praw człowieka, a także zwiększenia wysiłków na rzecz wspierania wolnych i niezależnych mediów na całym świecie; podkreśla zasadniczą rolę edukacji, kultury, wiedzy i krytycznego myślenia w zwalczaniu nieprawdziwych informacji i ich rozpowszechniania;

27. wzywa Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącą Komisji do wyznaczenia unijnego wysłannika ds. cybernetycznych, którego zadaniem powinna być koordynacja wysiłków dyplomatycznych UE na rzecz pogłębiania otwartego, interoperacyjnego, bezpiecznego i niezawodnego internetu w polityce zewnętrznej przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka i propagowaniu norm odpowiedzialnego zachowania państwa w internecie;

28. ponownie podkreśla, że wolność myśli, sumienia, wyznania i przekonań, w tym wolność do tego, aby wierzyć lub nie wierzyć, praktykować wybraną religię lub nie, porzucić lub zmienić religię, a także prawo do apostazji i prawo do przyjęcia postawy ateistycznej należy bezwarunkowo umacniać za sprawą dialogu międzywyznaniowego i międzykulturowego; potępia dyskryminację ze względu na myśl, sumienie, religię lub przekonania oraz prześladowanie i napaści wymierzone przeciwko wszelkim grupom etnicznym i religijnym, które miały miejsce w 2017 r.; wzywa do unikania instrumentalizacji religii w celach politycznych; wyraża ubolewanie z powodu podejmowanych przez podmioty państwowe i niepaństwowe prób ograniczenia wolności myśli, sumienia, religii i przekonań, wolności zgromadzeń oraz wolności słowa przez, między innymi, przyjmowanie i egzekwowanie przepisów dotyczących bluźnierstwa; domaga się podjęcia dalszych działań zmierzających do ochrony mniejszości religijnych, osób niewierzących i ateistów, w tym ofiar przepisów dotyczących bluźnierstwa; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia zaangażowania w dyskusje polityczne zmierzające do uchylecia takich przepisów, zintensyfikowania wysiłków na rzecz zwiększenia poszanowania wolności myśli, sumienia, religii i przekonań oraz propagowania dialogu międzywyznaniowego i dialogu między grupami przekonań podczas angażowania się we współpracę z państwami trzecimi; apeluje do Komisji i ESDZ o odgrywanie aktywnej roli we wspieraniu bezpiecznego i dobrowolnego powrotu osób zmuszonych do opuszczenia swoich domów z powodu prześladowania ze względu na religię lub przekonania; domaga się podjęcia konkretnych działań służących skutecznemu wdrożeniu wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań; wspiera praktykę UE, jaką jest przewodzenie prac nad rezolucjami w sprawie wolności myśli, sumienia, religii i przekonań prowadzonym w Radzie Praw Człowieka i Zgromadzeniu Ogólnym ONZ; popiera działania specjalnego wysłannika UE ds. promowania wolności religii lub przekonań poza UE Jána Figela;

29. głęboko ubolewa nad faktem, że w wielu krajach na całym świecie nadal stosuje się nieludzkie i poniżające traktowanie oraz karę śmierci, i wzywa UE do wzmożenia wysiłków w celu wyeliminowania tych praktyk; uważa, że warunki osadzania w więzieniach, w tym dostępu do opieki zdrowotnej i leków, oraz stan więzień w niektórych krajach budzą poważne zaniepokojenie; z zadowoleniem przyjmuje oficjalne rozpoczęcie w dniu 18 września 2017 r. działalności sojuszu na rzecz zwalczania handlu narzędziami tortur oraz utworzenie unijnej Grupy Koordynacyjnej ds. Przeciwdziałania Torturom, której zadaniem jest monitorowanie wdrożenia tego celu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje aktualizację prawodawstwa UE w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego nieludzkiego traktowania lub karania; odnotowuje że w 2017 r. liczba wykonanych na całym świecie egzekucji spadła o 4 % w porównaniu z rokiem poprzednim; wzywa kraje, które jeszcze tego nie zrobiły, aby niezwłocznie wprowadziły moratorium na wykonywanie kary śmierci jako krok w kierunku jej całkowitego zniesienia; uważa, że konieczne jest zwalczanie wszelkich form tortur i złego traktowania, w tym przemocy psychicznej, stosowanych wobec osób osadzonych oraz wzmożenie wysiłków na rzecz przestrzegania prawa międzynarodowego w tej dziedzinie i zapewnienia zadośćuczynienia ofiarom;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

30. zdecydowanie potępia wszystkie haniebne zbrodnie i naruszenia praw człowieka popełniane przez podmioty państwowe i niepaństwowe, w tym wymierzone przeciw obywatelom w odwecie za pokojowe korzystanie z przysługujących im praw człowieka; jest wstrząśnięty rozmiarami popełnionych zbrodni, które obejmują morderstwa, tortury, gwałty, zniewolenie i niewolnictwo seksualne, werbunek dzieci do wojska, wymuszoną zmianę religii oraz systematyczne zabójstwa osób należących do mniejszości religijnych i etnicznych; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przeciwdziałania zbrodniom ludobójstwa, zbrodniom przeciwko ludzkości i zbrodniom wojennym oraz do zapewnienia, by sprawcy tych zbrodni byli stawiani przed obliczem wymiaru sprawiedliwości; wzywa UE do udzielenia wsparcia organizacjom i zespołom śledczym ONZ, które gromadzą, przechowują i chronią dowody – w formie cyfrowym lub innym – zbrodni popełnionych przez którąkolwiek ze stron tych konfliktów, w celu ułatwienia ich ścigania na szczeblu międzynarodowym; odnotowuje usuwanie przez platformy internetowe materiałów dowodowych w formie filmów dotyczących potencjalnych zbrodni wojennych w ramach działań mających na celu usuwanie treści terrorystycznych i propagandy terrorystycznej;

31. wspiera kluczową rolę Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) w sprawach, w których zainteresowane państwa nie są w stanie lub nie chcą wykonywać swojej jurysdykcji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia dyplomatycznego i finansowego wsparcia MTK; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zachęcały wszystkie państwa członkowskie ONZ do ratyfikacji i stosowania Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, i wyraża zaniepokojenie wobec wypowiedziania statutu rzymskiego i gróźb jego wypowiedzenia; wzywa również wszystkich sygnatariuszy statutu rzymskiego do koordynowania działań i współpracy z MTK; wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania zmian z Kampali, które dotyczą zbrodni agresji, i do dodania „masowych aktów okrucieństwa” do wykazu zbrodni podlegających kompetencji UE; ponownie podkreśla znaczenie innych kluczowych mechanizmów, których celem jest położenie kresu bezkarności, w tym stosowania jurysdykcji uniwersalnej, i wzywa państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnego ustawodawstwa; w tym kontekście przypomina, że prawa ofiar muszą stanowić podstawę wszelkich działań; ponawia swój apel do Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącej Komisji o wyznaczenie specjalnego przedstawiciela UE ds. międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości oraz powierzenie mu mandatu w zakresie propagowania, włączania w główny nurt i reprezentowania unijnego zobowiązania do walki z bezkarnością;

32. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE związane ze wspieraniem Bezstronnego i Niezależnego Międzynarodowego Mechanizmu na rzecz Syrii utworzonego przez ONZ w celu ścigania poważnych przestępstw; podkreśla potrzebę utworzenia podobnego niezależnego mechanizmu w innych państwach; wzywa UE i państwa członkowskie, które jeszcze tego nie zrobiły, do wniesienia wkładu finansowego na rzecz Bezstronnego i Niezależnego Międzynarodowego Mechanizmu na rzecz Syrii;

33. ponownie podkreśla, że państwa mogą stawiać inne państwa przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości za naruszenia traktatów międzynarodowych, w tym Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, w celu uznania odpowiedzialności państwa jako pośredniego środka służącego sądowemu stwierdzeniu indywidualnej odpowiedzialności karnej na późniejszym etapie;

34. wyraża głębokie ubolewanie z powodu nieprzestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz zdecydowanie potępia napaści ze skutkiem śmiertelnym, do których w 2017 r. dochodziło z tak alarmującą częstotliwością w konfliktach zbrojnych na całym świecie i których celem były szpitale, szkoły i inne obiekty cywilne; uważa, że międzynarodowemu potępieniu tych napaści muszą towarzyszyć niezależne dochodzenia i rzeczywiste pociąganie ich sprawców do odpowiedzialności; wyraża uznanie dla pracy wykonywanej przez pracowników pomocy humanitarnej; wzywa państwa członkowskie, instytucje UE i Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącą Komisji do dopilnowania, aby polityki i działania UE dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego były opracowywane w sposób spójny i skuteczny, oraz do wykorzystywania wszystkich instrumentów będących w ich dyspozycji do zajęcia się tą kwestią; stwierdza, że UE i jej państwa członkowskie powinny być udostępnić bardziej szczegółową sprawozdawczość dotyczącą wdrażania wytycznych w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego w konkretnych sytuacjach konfliktowych, w tym zwłaszcza unijne roczne sprawozdanie na temat praw człowieka i demokracji; apeluje do społeczności międzynarodowej, by ustanowiła instrumenty minimalizujące luki w odniesieniu do ostrzegania i reagowania, takiego rodzaju jak system wczesnego ostrzegania UE, tak aby zapobiegać powstawaniu, odradzaniu się i eskalacji gwałtownych konfliktów; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia finansowego przeznaczonego na pomoc humanitarną i pomoc rozwojową; zauważa obniżenie o 2,4% oficjalnej pomocy rozwojowej w 2017 r. w stosunku do 2016 r. oraz odnotowuje fakt, że poziom oficjalnej pomocy rozwojowej nie osiąga celu wynoszącego 0,7% DNB;

35. przypomina o swojej rezolucji z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie stosowania uzbrojonych dronów⁽¹⁾; wyraża poważne zaniepokojenie stosowaniem uzbrojonych dronów poza międzynarodowymi ramami prawnymi; ponownie wzywa UE do pilnego opracowania prawnie wiążących ram dotyczących wykorzystywania uzbrojonych dronów, aby zagwarantować, że państwa członkowskie, zgodnie z ich prawnymi zobowiązaniami, nie popełniają bezprawnych celowych zabójstw lub nie ułatwiają popełniania takich zabójstw przez inne kraje; zwraca się do Komisji o odpowiednie informowanie Parlamentu na temat wykorzystywania funduszy UE na wszelkie projekty badawczo-rozwojowe związane z konstrukcją dronów; zwraca się o przeprowadzenie ocen wpływu na prawa człowieka w odniesieniu do dalszych projektów rozwoju dronów;

(¹) Dz.U. C 285 z 29.8.2017, s. 110.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

36. apeluje do Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącej Komisji i państw członkowskich o rozszerzenie unijnego systemu środków ograniczających, aby uwzględnić w nim unijny system sankcji za naruszenia praw człowieka, w ramach którego decyzje o nałożeniu sankcji w ramach WPZiB mogłyby być motywowane poważnymi naruszeniami praw człowieka, na wzór ustawy Magnickiego;

37. wzywa Wysoką Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącą Komisji i państwa członkowskie do działania na rzecz międzynarodowego zakazu stosowania systemów broni, w przypadku których brak jest kontroli nad wykorzystaniem ich siły rażenia, jak wnioskował o to wielokrotnie Parlament oraz – w ramach przygotowań do stosownych posiedzeń na szczelbu ONZ – do pilnego opracowania i przyjęcia wspólnego stanowiska w sprawie autonomicznych systemów broni, a także do zajmowania jednolitego stanowiska na odpowiednich forach i do podejmowania stosownych działań;

38. podkreśla, że korupcja osłabia praworządność, demokrację i konkurencyjność gospodarek oraz naraża na szwank prawa człowieka; podkreśla potrzebę wspierania obrońców praw człowieka oraz sygnalistów występujących przeciwko korupcji; apeluje o wprowadzenie usprawnień w mechanizmach i praktykach antykorupcyjnych, takich jak nakładanie sankcji na te osoby i kraje, które popełniają poważne przestępstwa korupcyjne; wzywa ESDZ i Komisję do opracowania wspólnych programów na rzecz praw człowieka i walki z korupcją, w szczególności inicjatyw na rzecz zwiększenia przejrzystości, zwalczania bezkarności, wzmocnienia agencji antykorupcyjnych, jak również zwiększenia przejrzystości i identyfikowalności w odniesieniu do stosowania funduszy europejskich; wzywa Komisję, by wynegocjowała przepisy dotyczące walki z korupcją w przyszłych umowach handlowych; przypomina o zaleceniach dotyczących korupcji i praw człowieka wydanych w swojej rezolucji z dnia 13 września 2017 r. w sprawie korupcji i praw człowieka w krajach trzecich⁽¹⁾ oraz wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do podjęcia działań następczych;

39. wyraża zaniepokojenie z powodu aktów dewastacji, bezprawnej grabieży i wandalizmu obiektów dziedzictwa kulturowego i zdecydowanie popiera inicjatywy dotyczące ustalania faktów oraz ochrony i ratowania dziedzictwa;

40. podkreśla znaczenie wolnych i uczciwych wyborów dla procesów demokratycznych i wyraża zaniepokojenie z powodu rosnącej liczby wyborów przeprowadzanych z naruszeniem prawa na całym świecie; przypomina, że niezależne media i różnorodność opinii mają zasadnicze znaczenie dla przeprowadzenia wolnych i uczciwych wyborów; wzywa UE do nieuznawania wyników sfingowanych lub sfałszowanych wyborów oraz do wykorzystywania wszelkich dostępnych jej narzędzi dyplomatycznych, gospodarczych i politycznych do podtrzymywania wiarygodności wyborów na świecie i wywierania nacisku na państwa, aby spełniały kryteria wolnych i uczciwych wyborów; uważa, że wsparcie, którego UE udziela procesom wyborczym i demokracji na całym świecie – za sprawą jej misji obserwacyjnych podczas wyborów i późniejszych działań następczych, pomocy w organizacji wyborów, a zwłaszcza aktywnej roli odgrywanej przez Parlament w tym zakresie – ma ogromne znaczenie; podkreśla znaczenie obserwacji wyborów w kontekście pokojowego przechodzenia do demokracji, wzmocnienia praworządności, politycznego pluralizmu i zwiększania udziału kobiet w procesie wyborczym, jak również w kontekście przejrzystości i poszanowania praw człowieka; przypomina o znaczeniu angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w proces obserwacji wyborów i wdrażania zaleceń wydanych przez misje obserwacji wyborów; uważa, że ingerencja w wybory przeprowadzane w innych państwach za pomocą operacji cybernetycznych narusza prawo społeczeństwa do wolnego wyboru swoich przedstawicieli;

41. przyjmuje z zadowoleniem podpisanie przez UE konwencji stambulskiej oraz podkreśla konieczność przeciwdziałania i zwalczania wszelkimi sposobami przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie zrobiły, aby jak najszybciej ratyfikowały i wdrożyły tę konwencję; popiera w związku z tym wspólną inicjatywę UE i ONZ „Spotlight”; wzywa kraje do zaostrenia ich przepisów w celu eliminowania na możliwie najwcześniejszym etapie przemocy ze względu na płeć, okaleczania narządów płciowych kobiet i przemocy seksualnej; przypomina, że przemoc wobec kobiet jest mocno związana z nierównością płci, a w związku z tym wymaga kompleksowego podejścia, a także podkreśla znaczenie usług socjalnych i ochrony; podkreśla, że w celu wypracowania skutecznego ustawodawstwa i strategii zwalczania przemocy uwarunkowanej płcią niezbędne są wiarygodne dane statystyczne dotyczące rozpowszechnienia, przyczyn i skutków wszystkich rodzajów przemocy wobec kobiet; w tym kontekście wzywa UE do wspomagania państw w poprawie gromadzenia danych w tej dziedzinie i wypełnienia międzynarodowych zobowiązań prawnych; apeluje do UE o współpracę z innymi państwami w celu zwiększenia finansowania i programowania w zakresie reagowania na przemoc seksualną i uwarunkowaną płcią oraz zapobiegania jej na całym świecie; potępia wszelkie formy przemocy fizycznej, seksualnej i psychologicznej oraz wykorzystywanie, masowe gwałty, handel ludźmi i naruszenia praw reprodukcyjnych i seksualnych kobiet; podkreśla, że wszystkim kobietom należy

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0346.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

zagwarantować odpowiednią, przystępną cenowo opiekę zdrowotną i powszechne poszanowanie praw reprodukcyjnych i seksualnych i dostęp do tych praw oraz edukację, a także że wszystkie kobiety powinny mieć możliwość swobodnego, odpowiedzialnego podejmowania decyzji dotyczących ich zdrowia, ciała oraz praw seksualnych i reprodukcyjnych; podkreśla, że edukacja jest kluczowym narzędziem do walki z dyskryminacją i przemocą wobec kobiet i dzieci; potępia przywrócenie zasady globalnego knebla;

42. podkreśla, że UE powinna kontynuować zobowiązanie do pełnego wdrożenia obowiązków i zobowiązań w zakresie praw kobiet przewidzianych w Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, pekińskiej platformie działania i programie działania Międzynarodowej Konferencji na rzecz Ludności i Rozwoju oraz zapewnić poszanowanie wyników ich konferencji przeglądowych;

43. przypomina, że w sierpniu 2017 r. opublikowano pierwsze roczne sprawozdanie z realizacji unijnego planu działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 (GAP II) dotyczące roku 2016, w którym podkreślono szereg pozytywnych tendencji w kierunku zmiany życia dziewcząt i kobiet przez zapewnienie im nietykalności fizycznej i psychicznej, promowanie ich praw ekonomicznych i społecznych oraz wzmacnianie ich głosu i uczestnictwa; uważa, że UE powinna nadal uwzględniać wsparcie dla kobiet w operacjach w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), zapobieganiu konfliktom i odbudowie pokonfliktowej; ponownie podkreśla znaczenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) z dnia 31 października 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa; podkreśla, że większe zaangażowanie sektora publicznego i prywatnego ma kluczowe znaczenie dla podtrzymywania praw kobiet i ich uczestnictwa w instytucjach publicznych i prywatnych, kształtowaniu polityki, życiu gospodarczym i procesach pokojowych; podkreśla, że biznes ma ważną rolę do odegrania we wzmacnianiu praw kobiet; wzywa Komisję, aby objęła czołową rolę w zwalczaniu wykorzystywania seksualnego i nadużyć w sektorach pomocy humanitarnej i rozwojowej, ponieważ te sektory powinny wyznaczać najwyższe standardy odpowiedzialności i rozliczalności za wykonywaną pracę; podkreśla znaczenie dokonania przeglądu i wzmocnienia procedur ochrony i zasad zaangażowania;

44. wzywa ESDZ, aby zadbała o uwzględnienie wyników 62. sesji Komisji ds. Statusu Kobiet w swojej polityce i aby wyniki te nadały nowy impuls w osiągnięciu równości płci i wzmacnianiu pozycji kobiet i dziewcząt na obszarach wiejskich;

45. podkreśla znaczenie ułatwiania kobietom i dziewczętom dostępu do kształcenia i szkoleń w dziedzinach STEM, a także w dziedzinach humanistycznych, ze szczególnym naciskiem na rozwój ich talentów i kompetencji i zwiększanie ich udziału w sektorach STEM;

46. wzywa Komisję do zbadania sposobów i środków umożliwiających UE jednostronne przystąpienie do Konwencji ONZ o prawach dziecka, z uwagi na fakt, że wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały konwencję, a pierwotne i wtórne prawo UE zawiera istotne przepisy dotyczące ochrony praw dziecka; wzywa państwa, które wciąż nie ratyfikowały Konwencji ONZ o prawach dziecka, do pilnej ratyfikacji tego dokumentu; przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie zmienionych wytycznych UE w sprawie promowania i ochrony praw dziecka i podkreśla, że konieczne jest docieranie do wszystkich dzieci, w tym tych najbardziej marginalizowanych i znajdujących się w trudnej sytuacji; podkreśla fakt, że dzieci często narażone są na szczególne formy naruszeń ich praw, czego przykładami są wczesne małżeństwa, dziecięca prostytutka, wykorzystywanie dzieci jako żołnierzy, okaleczanie narządów płciowych, praca dzieci czy handel dziećmi, zwłaszcza podczas kryzysów humanitarnych i konfliktów zbrojnych, oraz w związku z tym wymagają większej ochrony; wzywa UE do współpracy z państwami trzecimi w celu położenia kresu wczesnym i przymusowym małżeństwom dzieci przez ustanowienie minimalnego wieku 18 lat uprawniającego do zawarcia związku małżeńskiego, wymaganie weryfikacji wieku oraz pełnej i dobrowolnej zgody obu małżonków, wprowadzenie obowiązkowych rejestrów związków małżeńskich i zapewnienie przestrzegania przedmiotowych przepisów; podkreśla konieczność zintensyfikowania działań UE w zakresie ochrony dzieci, w szczególności nieletnich pozbawionych opieki, oraz zwrócenia szczególnej uwagi na kształcenie i wsparcie psychologiczno-społeczne; wzywa do odpowiedniego wdrożenia wytycznych dotyczących ochrony szkół i uniwersytetów przed wykorzystaniem do celów wojskowych podczas konfliktów zbrojnych; wzywa do pilnego rozwiązania kwestii dzieci będących bezpaństwowcami na terenie UE i poza nią, w szczególności dzieci, które urodziły się poza krajem pochodzenia rodziców, a także dzieci migrujących, zgodnie z prawem międzynarodowym; wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania planu działania, aby położyć kres zatrzymywaniu dzieci ze względu na ich status migrantów zgodnie z Deklaracją nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów; przypomina o prawie do szczególnej ochrony wynikającej z nadrzędnego interesu dziecka;

47. apeluje do UE i jej państw członkowskich o zapewnienie pełnej przejrzystości i monitorowania w odniesieniu do funduszy przyznawanych państwom trzecim na potrzeby współpracy w dziedzinie migracji oraz o zagwarantowanie, by taka współpraca nie przynosiła bezpośrednich ani pośrednich korzyści służbom bezpieczeństwa, policji i systemom wymiaru sprawiedliwości biorącym udział w naruszeniach praw człowieka w tym względzie; podkreśla możliwość

Środa, 12 grudnia 2018 r.

oddzielenia współpracy na rzecz rozwoju od współpracy w zakresie readmisji i zarządzania migracją; wyraża zaniepokojenie z powodu możliwej instrumentalizacji polityki zagranicznej UE jako „zarządzania migracją” i podkreśla, że wszystkie próby współpracy z państwami trzecimi, w tym z krajami pochodzenia i tranzytu, w dziedzinie migracji muszą iść w parze z działaniami na rzecz poprawy warunków w zakresie praw człowieka w tych państwach i przestrzegania międzynarodowych praw człowieka i prawa uchodźczego; wyraża głębokie zaniepokojenie dużą liczbą uchodźców, migrantów i osób wewnętrznie przesiedlonych, które doznają poważnych naruszeń praw człowieka jako ofiary konfliktów, prześladowań, upadku państwowości oraz sieci handlu ludźmi i przemytu ludzi, a także solidaryzuje się z tymi osobami; podkreśla pilną potrzebę zajęcia się podstawowymi przyczynami przepływów migracyjnych, a tym samym podjęcia kwestii zewnętrznego wymiaru zjawiska migracji, w tym dzięki znalezieniu trwałych rozwiązań konfliktów oraz niedostatecznego rozwoju gospodarczego w sąsiedztwie UE i na całym świecie w drodze rozwoju współpracy i partnerstw z zainteresowanymi państwami trzecimi, które są zgodne z prawem międzynarodowym, zapewniają poszanowanie praw człowieka i podtrzymują wiarygodność UE zarówno na jej terenie, jak i poza nim; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewniania pomocy humanitarnej w dziedzinie kształcenia, mieszkalnictwa, zdrowia oraz w innych obszarach, w których migranci i uchodźcy potrzebują wsparcia, oraz do właściwego wdrażania polityki w zakresie powrotów; przypomina, że istotne jest, aby UE zachęcała te państwa do przystąpienia do protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną; odnotowuje, że według ONZ w 2017 r. ok. 258 mln osób żyło w kraju niebędącym krajem, w którym się urodziły; wzywa Komisję do dalszego priorytetowego traktowania ochrony i propagowania praw migrantów i uchodźców w realizowanych przez nią politykach; zdecydowanie podkreśla konieczność opracowania i lepszego wdrażania ram ochrony migrantów i uchodźców, zwłaszcza przez stworzenie bezpiecznych i legalnych szlaków migracyjnych i wydawanie wiz humanitarnych; wzywa Parlament Europejski do sprawowania nadzoru nad porozumieniami w sprawie migracji; ubolewa z powodu wszelkich prób ograniczania, bagatelizowania lub nawet kryminalizacji pomocy humanitarnej i podkreśla potrzebę zwiększenia zdolności w zakresie poszukiwania i ratowania osób, którym grozi niebezpieczeństwo na morzu i na lądzie, w celu spełnienia podstawowych zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego; podkreśla, że liczba osób zamieszkujących państwa członkowskie UE i posiadających obywatelstwo państwa trzeciego w dniu 1 stycznia 2017 r. wynosiła 21,6 mln, co stanowi 4,2 % populacji UE-28; wzywa państwa członkowskie do podjęcia poważnego dialogu w celu wypracowania wspólnego, integracyjnego zrozumienia, wspólnych obowiązków i jednolitego celu w zakresie migracji; przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę ONZ w zakresie globalnego porozumienia w sprawie bezpiecznej, uporządkowanej i legalnej migracji oraz opracowane przez UNHCR globalne porozumienie w sprawie uchodźców, a także przypisanie kluczowej roli prawom człowieka w tych porozumieniach;

48. ubolewa nad utrzymującym się zjawiskiem handlu ludźmi; podkreśla fakt, że handel ludźmi powoduje utowarowienie ludzi i stanowi jedną z najgorszych form naruszeń praw człowieka; w związku z tym podkreśla znaczenie spójnego podejścia polityki UE w jej wymiarze wewnętrznym i zewnętrznym do kwestii zwalczania handlu ludźmi na wszystkich szczeblach; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy z państwami trzecimi w celu prowadzenia dochodzeń dotyczących wszystkich etapów handlu ludźmi, w tym wszelkich form wykorzystywania osób (zwłaszcza kobiet i dzieci), takich jak handel narządami, praca przymusowa i wykorzystywanie seksualne, i do współpracy z ONZ i społeczeństwem obywatelskim w terenie; wzywa do ustalenia jasnych zasad i instrumentów prawnych dotyczących naruszeń praw człowieka w odniesieniu do macierzyństwa zastępczego; wyraża głębokie zaniepokojenie skrajną podatnością migrantów i uchodźców, w szczególności kobiet i dzieci, na wykorzystanie, przemyt i handel ludźmi, w tym w hotspotach utworzonych na potrzeby migracji; podkreśla potrzebę wspierania polityki skoncentrowanej na ofiarach, zapobiegania tego typu działalności przestępczej i jej ograniczania oraz eliminowania zysków pochodzących z handlu ludźmi;

49. zachęca wszystkie kraje, w tym państwa członkowskie i UE, do angażowania się w negocjacje mające na celu przyjęcie prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu w zakresie praw człowieka, przeznaczonego dla korporacji transnarodowych i innych przedsiębiorstw, przez aktywny udział w międzynarodowej grupie roboczej o nieograniczonym składzie utworzonej w ramach ONZ; ponownie podkreśla konieczność szybkiego wdrożenia Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka, zwłaszcza w odniesieniu do trzeciego filaru dotyczącego dostępu do środków odwoławczych; uznaje ogromne znaczenie inicjatywy Global Compact oraz krajowych planów działania w zakresie biznesu i praw człowieka; podkreśla znaczenie planu działania UE w zakresie biznesu i praw człowieka oraz wzywa Komisję do przyspieszenia prac nad jego opracowaniem, aby osiągnąć pełne wdrożenie Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; zachęca wszystkie przedsiębiorstwa, w tym przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE, do dochowywania należytej staranności i potwierdza znaczenie propagowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz znaczenie europejskich przedsiębiorstw odgrywających czołową rolę w promowaniu międzynarodowych standardów dotyczących działalności gospodarczej i praw człowieka; wzywa wszystkie kraje do szybkiego i skutecznego wdrożenia Wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka oraz do zagwarantowania, by przedsiębiorstwa w ich jurysdykcjach działały zgodnie z normami w dziedzinie praw człowieka i społecznymi normami pracy; zachęca wszystkie kraje do rozwiązania problemu przedsiębiorstw, które wykorzystują surowce lub inne towary pochodzące z obszarów ogarniętych konfliktami; ponawia swój apel o włączanie zasad dotyczących odpowiedzialności biznesu za naruszenia praw człowieka do umów zawieranych przez UE z państwami trzecimi; podkreśla, że ofiarom naruszeń praw człowieka związanych z działalnością przedsiębiorstw należy zagwarantować odpowiedni i skuteczny dostęp do środków odwoławczych; zwraca uwagę na pilną

Środa, 12 grudnia 2018 r.

potrzebę zajęcia się przypadkami naruszeń praw człowieka i korupcji ze strony przedsiębiorstw, oraz zapewnienia, by przedsiębiorstwa ponosiły odpowiedzialność; wyraża ubolewanie, że Komisja nie podjęła działań zgodnie z apelami zawartymi w rezolucji Parlamentu z dnia 25 października 2016 r. w sprawie odpowiedzialności przedsiębiorstw za poważne naruszenia praw człowieka w państwach trzecich⁽¹⁾; apeluje o przyjęcie wiążących środków dla sektora przemysłu w celu wyeliminowania pracy dzieci i zapobiegania naruszeniom praw człowieka; wzywa Komisję do ustanowienia międzyinstytucjonalnej grupy zadaniowej ds. działalności gospodarczej i praw człowieka oraz do zbadania inicjatywy na szczeblu unijnym dotyczącej obowiązków dochowania należytej staranności;

50. przypomina, że UE zobowiązała się do umieszczania praw człowieka i demokracji w centrum swoich stosunków z państwami trzecimi; podkreśla w związku z tym, że propagowanie praw człowieka i zasad demokratycznych, w tym stosowanie zapisów o warunkowości w odniesieniu do przestrzegania praw człowieka w umowach międzynarodowych, musi być wspierane w ramach wszystkich strategii politycznych UE o wymiarze zewnętrznym, w tym w polityce handlowej; podkreśla rolę, jaką mogą odegrać stosunki handlowe w pobudzaniu wzrostu krajów rozwijających się i utrzymaniu ich rynków lokalnych; wskazuje, że wspieranie systemów demokratycznych i dążenia społeczeństw do wolności w dalszym ciągu powinno wyznaczać kierunek dla interesów gospodarczych UE; przypomina o zobowiązaniu w zakresie polityki spójności na rzecz rozwoju i podkreśla znaczenie włączenia praw człowieka do polityki handlowej i rozwojowej na wszystkich etapach; wzywa UE do zapewnienia, aby towary znajdujące się w obiegu na jej terenie na podstawie programów etycznej certyfikacji były wytwarzane bez udziału pracowników przymusowych lub dzieci; wzywa do stworzenia specjalnego instrumentu służącego do monitorowania i wzmocnienia polityki równości płci w umowach handlowych; przyjmuje z zadowoleniem unijne programy, projekty i finansowanie w państwach trzecich oraz podkreśla potrzebę oceny jakichkolwiek naruszeń oraz zapobiegania takim naruszeniom przez utworzenie mechanizmu składania skarg dla poszczególnych osób i grup osób;

51. uznaje systemy handlu zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP Plus) za jedno z głównych unijnych instrumentów polityki handlowej w zakresie promowania demokracji, praw człowieka, zrównoważonego rozwoju i norm środowiskowych wśród państw trzecich; wzywa Komisję do dokonania przeglądu i lepszego monitorowania programów GSP Plus w celu zapewnienia, by państwa beneficjenci przestrzegały standardów praw człowieka; podkreśla, że w ramach systemu GSP Plus poddanego przeglądowi Komisja powinna dążyć do zwiększenia przejrzystości i rozliczalności tego mechanizmu przez ustanowienie jasnych procedur znaczącego i zwiększonego uczestnictwa organizacji społeczeństwa obywatelskiego i przeprowadzanie ocen oddziaływania na prawa człowieka przed przyznaniem preferencji handlowych i w trakcie ich wdrażania; wzywa do ewentualnego umieszczenia Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego na liście konwencji wymaganych do uzyskania statusu GSP Plus; wzywa Komisję do dalszego finansowania inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego, które monitorują wdrażanie tego systemu; podkreśla znaczenie ustanowienia form współpracy na rzecz wspomagania rozwoju społeczno-gospodarczego państw trzecich ze zwróceniem szczególnej uwagi na potrzeby ich mieszkańców;

52. wzywa wszystkie państwa członkowskie do ścisłego przestrzegania Kodeksu postępowania UE w sprawie wywozu uzbrojenia, a w szczególności do zaprzestania wszelkich transferów broni, sprzętu do inwigilacji i materiałów wywiadowczych, które mogą być wykorzystane przez rządy w atakach na prawa człowieka i na ludność cywilną; wskazuje, że światowy handel bronią i materiałami wojennymi przyczynia się do ich wykorzystania w licznych konfliktach w państwach trzecich; zauważa, że państwa członkowskie UE należą do czołówki największych eksporterów broni na świecie, i uważa za konieczne, by egzekwować i wzmocnić międzynarodowe normy w dziedzinie sprzedaży broni na szczeblu ogólnosiwiatowym;

53. zdecydowanie potępia wszystkie formy dyskryminacji, w tym dyskryminacji ze względu na rasę, religię, kastę lub podobne systemy dziedzicznego statusu, orientację seksualną i tożsamość płciową, niepełnosprawność lub wszelki inny status; wyraża zaniepokojenie wieloma przejawami rasizmu, ksenofobii i innych form nietolerancji oraz brakiem reprezentacji politycznej dla grup najbardziej wrażliwych, takich jak mniejszości etniczne, językowe czy religijne, osoby z niepełnosprawnościami, społeczność LBGTI, kobiety i dzieci; wzywa UE do wzmocnienia wysiłków podejmowanych przez nią na rzecz wyeliminowania wszystkich bez wyjątku form dyskryminacji oraz zwiększania świadomości, szerzenia kultury tolerancji i włączenia społecznego, a także specjalnej ochrony grup najbardziej wrażliwych za pomocą praw człowieka i dialogów politycznych, pracy delegatur Unii i dyplomacji publicznej; wzywa wszystkie kraje do dopilnowania, aby ich odpowiednie instytucje zapewniały skuteczną ochronę prawną w ramach swoich jurysdykcji; podkreśla znaczenie opracowania strategii edukacyjnych w szkołach w celu zwiększenia świadomości wśród dzieci i udostępnienia im narzędzi niezbędnych do identyfikowania wszystkich form dyskryminacji;

54. podkreśla potrzebę wiarygodnego włączenia zasady powszechnej dostępności i praw osób z niepełnosprawnościami w główny nurt wszystkich odpowiednich polityk UE, w tym w obszarze współpracy na rzecz rozwoju, a także podkreśla nakazowy i horyzontalny charakter tej kwestii; wzywa UE do włączenia walki z dyskryminacją ze względu na

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0405.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

niepełnosprawność do polityki w dziedzinie działań zewnętrznych i pomocy rozwojowej; apeluje do rządów państw trzecich o dokonanie przeglądu całego ustawodawstwa w celu harmonizacji przepisów z postanowieniami Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; apeluje do wszystkich państw o ratyfikowanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i ponownie podkreśla znaczenie jej skutecznego wdrożenia;

55. przyjmuje z zadowoleniem udział UE i jej państw członkowskich w 8. sesji otwartej grupy roboczej ONZ ds. starzenia się, a w szczególności przedłożenie ich wspólnych wniosków i oświadczeń w sprawie równości, niedyskryminacji, przemocy, znęcania się nad osobami starszymi i ich zaniedbywania; nadal wyraża zaniepokojenie powszechnym występowaniem dyskryminacji ze względu na wiek i innymi barierami w korzystaniu z praw człowieka przez osoby starsze; wzywa UE i państwa członkowskie do pełnego wsparcia prac grupy roboczej, w tym przez przydzielanie lub wspieranie przydziału odpowiednich środków niezbędnych do funkcjonowania grupy, oraz do odpowiedzi na przyszłe zaproszenia do składania wniosków, przeprowadzenia konsultacji z osobami starszymi i angażowania tych osób w związku z ich przygotowaniem oraz do włączania osób starszych do swoich odpowiednich delegacji;

56. z zadowoleniem przyjmuje aktywny udział UE w posiedzeniu w sprawie przeglądu regionalnej strategii wdrażania dla Europy Madryckiego planu działania w kwestii starzenia się społeczeństw (MIPAA), które odbyło się w Lizbonie w 2017; podkreśla, że MIPAA może w znaczny sposób przyczynić się do lepszej realizacji praw osób starszych;

57. potępia arbitralne zatrzymania, tortury, prześladowanie i zabójstwa osób LGBTI; przyznaje, że orientacja seksualna i tożsamość płciowa mogą nasilać ryzyko dyskryminacji, przemocy i prześladowania; zauważa, że w wielu krajach na całym świecie osoby LGBTI nadal doświadczają prześladowań i przemocy ze względu na swoją orientację seksualną; potępia przypadki łamania praw kobiet oraz grup mniejszościowych stanowiące naruszenie podstawowego prawa do nietykalności cielesnej i tożsamości, takie jak okaleczanie narządów płciowych kobiet i okaleczanie narządów płciowych osób interseksualnych; zauważa, że 72 kraje nadal penalizują związki osób tej samej płci, a 13 spośród nich przewiduje w tej materii nawet karę śmierci; wzywa te państwa do niezwłocznej zmiany ich ustawodawstw; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez UE na rzecz poprawy sytuacji w zakresie praw i ochrony prawnej osób LGBTI; wzywa delegatury Unii i ambasady państw członkowskich do pełnego wdrożenia wytycznych UE dotyczących osób LGBTI; wzywa w tym celu Komisję do sporządzenia sprawozdania rocznego z wdrożenia konkluzji Rady; zauważa, że zgodnie z oceną pierwszego roku realizacji planu działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020 jedna trzecia delegatur wspierała prawa przysługujące osobom LGBTI;

58. potępia ciągle naruszenia praw człowieka wymierzone przeciw osobom cierpiącym z powodu przynależności kastowej i dyskryminacji na tym tle, segregacji i barier wynikających z przynależności kastowej, w tym odmowy dostępu do zatrudnienia, systemu prawnego oraz innych podstawowych praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu powiązanej dyskryminacji instytucjonalnej oraz alarmującej częstotliwości brutalnych ataków na tle kastowym; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków i wspierania inicjatyw ONZ oraz delegatur w celu wyeliminowania dyskryminacji o podłożu kastowym;

59. podkreśla znaczenie dążenia do polityki równościowej, umożliwiającej wszystkim mniejszościom narodowym, etnicznym, religijnym i językowym oraz ludom tubylczym korzystanie z ich praw podstawowych; z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 71/178 z dnia 19 grudnia 2016 r. w sprawie praw ludów tubylczych, w której ogłoszono rok 2019 Międzynarodowym Rokiem Języków Tubylczych; przypomina, że w opinii specjalnego sprawozdawcy ds. praw ludów tubylczych w ostatnich latach doszło do niepokojącego nasilenia dyskryminacji, ataków i gróźb wobec ludów tubylczych oraz kryminalizacji i zabójstw osób broniących swoich ziem, terytoriów i zasobów, a w szczególności kobiet; podkreśla potrzebę zapewnienia ochrony tym osobom ze strony UE oraz ścigania wszelkich przestępstw i pociągania do odpowiedzialności ich sprawców; ponownie zwraca się do UE i państw członkowskich o podjęcie działań mających na celu pełne uznanie, ochronę i promowanie praw ludów tubylczych; wzywa państwa do ratyfikacji postanowień konwencji nr 169 MOP dotyczącej ludności tubylczej i plemiennej;

60. zauważa liczne korzyści, jakie oferuje internet; wyraża jednak zaniepokojenie masowym gromadzeniem przez duże podmioty komercyjne do celów marketingowych danych osobowych użytkowników bez ich pełnej wiedzy lub zgody, które to dane mogą następnie być wykorzystane w potencjalnie szkodliwy sposób, w tym do udziału w represjonowaniu obrońców praw człowieka, do naruszania ich wolności wypowiedzi, do wpływania na wyniki wyborów i na proces podejmowania decyzji politycznych; wzywa przedsiębiorstwa zajmujące się danymi do przeprowadzenia ocen działalności pod kątem praw człowieka; ubolewa z powodu modeli biznesowych, które oparte są na naruszeniach praw człowieka, oraz apeluje, aby dane osobowe były gromadzone zgodnie z zasadami ochrony danych i prawami człowieka; w związku z tym wzywa społeczność międzynarodową, w tym UE i jej państwa członkowskie, by w trybie pilnym poprawiły i wdrożyły skuteczne przepisy w tej dziedzinie;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

61. uznaje, że terroryzm i radykalizacja stanowią poważne zagrożenia dla demokracji i praw człowieka, a przez to szkodzą społeczeństwu, oraz ubolewa z powodu faktu, że celem ataków w 2017 r. były często właśnie osoby lub grupy, które są ucieleśnieniem tych wartości; zdecydowanie potępia fakt, że w 2017 r. na całym świecie miało miejsce ponad 1 000 ataków terrorystycznych, w wyniku których zginęło około 6 123 osoby; popiera wysiłki UE na rzecz zapobiegania terroryzmowi i radykalizacji oraz zwalczania ich, w tym ogólnounijne inicjatywy i sieci, takie jak sieć upowszechniania wiedzy o radykalizacji postaw, ale ponownie stwierdza, że wszystkie wysiłki muszą być zgodne z międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka; przypomina, że edukacja stanowi preferowane narzędzie walki z radykalizacją; podkreśla potrzebę poświęcenia szczególnej uwagi i udzielania szczególnego wsparcia ofiarom terroryzmu, w tym zapewniania wsparcia psychologicznego, indywidualnej oceny sytuacji każdej ofiary, wsparcia prawnego, dostępu do wymiaru sprawiedliwości, usług tłumaczeń ustnych i pisemnych oraz ogólnie skutecznych usług na rzecz wsparcia ofiar; podkreśla, że strategie walki z terroryzmem muszą być zgodne z zasadami praworządności i zapewniać poszanowanie praw człowieka; zaleca, aby współpraca z państwami trzecimi w kwestiach dotyczących zwalczania terroryzmu obejmowała dokładną ocenę zagrożeń dla podstawowych wolności i praw człowieka oraz zabezpieczenia na wypadek naruszeń; wzywa Komisję do poprawy wymiany i koordynacji informacji za pośrednictwem jej kanałów i agencji w celu szybkiego zapobiegania zagrożeniom terrorystycznym i ich identyfikowania, jak również stawiania osób odpowiedzialnych przed sądem;

62. przypomina, że sankcje to zasadniczy element wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB); wzywa Radę do przyjęcia sankcji przewidzianych w prawodawstwie europejskim, gdy uznane zostaną za konieczne dla osiągnięcia celów WPZiB, w szczególności w celu ochrony praw człowieka i konsolidacji oraz wspierania demokracji, zapewniając jednocześnie, że nie będą one miały wpływu na ludność cywilną; apeluje, aby sankcje koncentrowały się na urzędnikach zidentyfikowanych jako osoby odpowiedzialne za naruszenia praw człowieka, tak aby wymierzyć im karę za popełnione przez nich zbrodnie i nadużycia;

63. uważa, że sport może pełnić pozytywną rolę w propagowaniu praw człowieka; ubolewa jednak nad faktem, że istnieje szczególna korelacja między niektórymi naruszeniami praw człowieka a największymi wydarzeniami sportowymi w krajach będących gospodarzami takich wydarzeń lub w krajach ubiegających się o ich organizację; przypomina, że do naruszeń tych należą na przykład eksmisje, uciszanie społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka oraz wyzyskiwanie pracowników zatrudnionych przy budowie dużych obiektów sportowych; wzywa UE do opracowania unijnych ram polityki dotyczących sportu i praw człowieka oraz do nawiązania dialogu z krajowymi federacjami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach; wzywa międzynarodowe i krajowe organy i organizacje sportowe, jak również kraje będące gospodarzami dużych wydarzeń sportowych do zobowiązania się do dobrych rządów i zapewnienia ochrony praw człowieka, w tym praw pracowniczych, wolności mediów i ochrony środowiska, a także do wdrożenia środków antykorupcyjnych w ramach przygotowań do dużych imprez sportowych i w ich trakcie oraz zapewnienia środków zaradczych w związku z wszelkimi naruszeniami praw człowieka; przyjmuje z zadowoleniem podjętą w listopadzie 2017 r. przez Międzynarodową Organizację Pracy decyzję o zamknięciu postępowania dotyczącego traktowania pracowników migrujących w ramach przygotowań do Mistrzostw Świata FIFA 2022; przyjmuje do wiadomości uzgodnienie reform, które – jeżeli zostaną skutecznie wdrożone – zapewnią lepszą ochronę pracownikom;

64. wzywa UE do wdrożenia skutecznych i zrównoważonych polityk przeciwdziałania zmianie klimatu na świecie; podkreśla, że zmiana klimatu stanowi jedną z głównych przyczyn coraz częstszych przesiedleń wewnętrznych i przymusowej migracji; wzywa społeczność międzynarodową do opracowania środków w celu przeciwdziałania zmianie klimatu i ochrony osób cierpiących z powodu jej skutków; zauważa, że polityka zagraniczna UE powinna rozwinąć możliwości monitorowania zagrożeń związanych ze zmianą klimatu, w tym zapobieganie kryzysom i uwrażliwienie na konflikty; uważa, że istotne i szybkie działania w dziedzinie klimatu znacząco przyczyniają się do zapobiegania zagrożeniom, konfliktom i niestabilności o charakterze społecznym i ekonomicznym, a także związanym z bezpieczeństwem, a w konsekwencji poważnym kosztem politycznym, społecznym i ekonomicznym; podkreśla w związku z tym znaczenie uwzględniania dyplomacji klimatycznej w unijnych strategiach zapobiegania konfliktom, a także poszerzania i dostosowywania zakresu unijnych misji i programów w państwach trzecich oraz na obszarach konfliktów; podkreśla zatem konieczność szybkiego wdrożenia strategii politycznych umożliwiających ograniczenie konsekwencji zmiany klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącej Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 70. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka i szefowi delegatur UE.